

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 24. S. Athanasius Episcopus Neapolitanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. gentesimi septuagesimi secundi nature
 A. C. 872. debitum solvit.

§. XXIV.

S. Athanasius Episcopus Neapolitanus.

*vit. auct.
 Peto. Cass.*

Eodem anno ad Superos translatus est S. Athanasius Episcopus Neapolitanus. Jam illa ætate hæc Civitas inter præcipuas in Italia habebatur sive incolarum pietatem, sive multitudinem Ecclesiarum & Monasteriorum spectes. Officium Divinum Græce & Latine celebrabatur, & non nunquam duo erant Episcopi, qui cuilibet nationi in sua lingua ministrabant. Athanasius, Gregorii, illi Civitati Præfecti, frater, Episcopus ordinatus fuit anno octingentesimo quinquagesimo annos tantum octodecim natus. Usque adeo nulla cura Canones observandi erat. Gregorio defuncto, successit filius Sergius, levis ingenii & avaritiæ nota infamis, a moribus parentis sui omnino alienus. Cum Episcopus, ejus patruus, delinquentem sapius reprehenderet, & documenta præberet salutaria, ea non tam ipse quam uxor impatientissime ferens muliebri ferocitate dicebat ad maritum; *Si Dominus Civitatis Neapolitanæ videri vellet, eum non modo castigationes Episcopi repellens, sed etiam invisum monitorem urbe ejice-*

re, aut omnino ex vivorum numero de-
turbare debere.

Sæculum IX.
A. C. 872.

Sergius, stimulante femina, domi suæ armatos occultat. Episcopum deinde, quasi de re magni momenti deliberandum esset, accersitum vestibus Sacerdotalibus spoliatum in arctum carcerem tradit. Tota turbatur civitas, cuncti ad Sergii domum accurrentes petunt, ut Episcopum redderet, Græci, Latini, Presbyteri & Monachi Palatium intrant. Antonius quoque vir ætate & morum Sanctitate venerabilis, comitantibus omnibus Clericis venit, aliorum brachiis, nam propriæ vires deficiebant, innixus. Is Sergium vehementissima oratione objurgans, tam ipsi quam toti civitati perniciem comminatus est, nisi Pastorem charissimum populo restitueret. Sergius spatium temporis ad deliberandum petit, cumque cives ter venissent, ille ter re infecta frementes repulit. Quia vero Clerici minabantur, se ad indicandum Ecclesiæ luctum Altaria ornamentis spoliaturos, ipsumque Præfectum perpetuo anathemate percussuros, elapso octiduo Episcopum reddidit, & veniam petens dolorem simulavit; sed Episcopi fratres, quos simul comprehendi jusserat, captos retinuit.

Exinde, cum cerneret, quantam lætiti-
am Episcopo liberato profiteretur po-
pulus,

Hist. Eccles. Tom. XII.

Mm

pulus,

Sæculum IX. pulus, pœnitentia eum subiit, quod dī
 A. C. 870. misisset, atque exploratores distribuit,
 qui Episcopum custodirent, cunctosque
 accedentes arcerent.

Athanasius, postquam sœpius nepotem
 necquicquam rogasset, ut se mitius ha-
 beret, thesaurum Ecclesiæ annulo Episco-
 pali signavit, addita Inscriptione in hæc
 Turbæ Nea- verba: *Anathema illi, qui hanc portam*
 politanz. *me absente vel nolente effringi iusserit.*
 Moxque in Insulam Salvatoris, semileu-
 ca seu duodecim stadiis a civitate Nea-
 politana distitam, se recepit. Misit au-
 tem Sergius ex suis, qui Episcopo, suo
 nomine, dicerent: *Si quietem amat, ve-*
stem monasticam induat, curam Ecclesia
mibi relinquat, & Clericos, quos apud
se habet, remittat. Respondit Episco-
 pus: *Sponte nunquam deseram Sponsam*
mibi a Deo commissam, nec illos, quos
charitas impulit, ut me sequerentur. Ni-
hil aliud a Sergio peto, quam ut me in loco
tuto degere permittat, donec Deus cor i-
psius convertat.

Sergius, hoc responso accepto, col-
 lectis Neapolitanorum & Saracenorum
 copiis, Insulam, in quam Athanasius
 confugerat, novem dies obsidet. Qua-
 re percepta Ludovicus Imperator Mari-
 num Præfectum Amalfiensem cum vi-
 ginti navibus misit. Tum, fugatis Ser-
 gianis, Athanasius Episcopus Beneven-
 tum

tum ad Imperatorem deductus perhonorifice excipitur. At Sergius furore ardens, quod casses effugisset Athanasius, thesaurum Ecclesiæ rapuit, omnesque divitias distraxit, Presbyteri, ipso jubente, fustibus cæsi, & nudi per compita raptati. Ecclesias tradidit Laicis, qui data pecunia earum Patronatum emebant. Tota civitas Neapolitana ingenti consternatione marcebat.

Sæculum IX.
A. C. 872.

Hoc nuncio ad Hadrianum Papam perlato, dedit ad Sergium Epistolam, alteramque ad Clerum & populum Neapolitanum, præcipiens, sub anathematis pœna, ut Episcopum suum reciperent; cumque non persuasisset, Anastasius Bibliothecarius & Cæsarius Abbas, nomine Imperatoris & Papæ Neapolim delati, anathema pronunciarunt. Interim S. Episcopum, afflictum & per diversa loca errantem, Sergii uxor implacabili ira persequens suorum quosdam Romam misit, qui S. Virum veneno tollerent. Sed ab hoc periculo Divinitus liberatus Surrentum se contulit; ubi cum die quadam Stephano Episcopo colloqueretur, amaras lacrymas fundere cœpit, & Stephano causam quærenti respondit: *En jam infelix civitas Neapolitana a Papa & a me anathemate percussa est. Si ambo moreremur, quod facile contingere posset, quanta tot incolarum calamitas!* Ro-

Mm 2

mam

Sæculum IX. A. C. 872. *man proficiscar, & Pontificem rogabo, ut civitatem ab excommunicatione liberet.* Ivit ipse Romam, & Pontifex, misso quodam Episcopo, nomine Dominico, cives a censura absolvit. Exinde cum Athanasius cum Imperatore iter faceret, in Sedem suam restituendus, obiit in Sacello S. Quiritii sex millibus a Cassino distante decima quinta Julii, Indictione quinta, nempe anno octingentesimo septuagesimo secundo, postquam annis viginti duobus Ecclesiæ Neapolitanæ præfuisset, & mensibus viginti & uno persecutionem tulisset. Ecclesia eodem die, quo ad Superos abiit, ejus memoriam colit.

Mart. Rom. 15. Jul.

§. XXV.

Hadriani II. obitus. Joannes VIII. Papa.

Ann. Bert. 871. Mete. 872.

Inter hæc Ludovicus Imperator avenerat in Adalgisum Ducem Beneventanum, qui jam anno octingentesimo septuagesimo primo Græcos adversus Imperatorem advocaverat, & populos Italiæ, qua meridiem spectat, ad defectionem impulerat. Ludovicus subiectis rebellibus victor Beneventum rediit, ubi Dux se Imperatori fidelissimum simulabat. Sed ecce, cum is milites dimisisset, pessimus proditor Imperatorem in suo Palatio meridianam opprimere aggredi-